

DISCURS DEL PRESIDENT ARTUR MAS EN L'ACTE INAUGURAL DEL TRICENTENARI

Seu Vella de Lleida, 11 de gener de 2014

Permeteu-me en primer lloc que celebri especialment que els actes del Tricentenari es comencin a la ciutat de Lleida. Aquella ciutat coneguda algunes vegades com el cap i casal de Catalunya per terra ferma. I a més a més, no solament a la ciutat de Lleida sinó també en aquest temple, la Seu Vella. Ara ens deia l'alcalde que just quan aquesta ciutat va caure, quan aquestes terres varen caure, aquest temple va ser convertit en caserna. Tot un símbol. Exactament igual que un altre símbol a un altre cap i casal, Barcelona, a la Ciutadella, en el nostre Parlament, que va ser creada com una caserna i que avui és el temple de la nostra democràcia. Tot un símbol. A la Seu Vella, com els lleidatans sabeu i Magí Morera recorda algunes vegades, estem a mig camí cap a l'infinit. Un altre símbol i una altra metàfora del que en aquest moment està vivint el nostre país.

Tenim, deixeu-m'ho dir, com tota nació, el dret de commemorar els fets més rellevants de la nostra història. Aquest és un dret que totes les nacions, sense excepció, l'exerceixen en els moments més simbòlics o en els moments més protagonistes de la seva història. Catalunya no n'ha de ser, en aquest sentit, una excepció. Però no solament tenim el dret de commemorar aquests moments més rellevants de la nostra història. En aquest moment en tenim la necessitat, i en tenim la necessitat precisament perquè el Tricentenari serà un conjunt de commemoracions que les farem per mirar endavant. Les farem pensant en el nostre futur, en el futur col·lectiu de 7.500.000 de catalanes i catalans.

I és important que en el moment que ens hi juguem el nostre futur, probablement en un dels moments més decisius de la història de Catalunya, i no cal dir-ho del present rabiós de Catalunya, és important fer notar que hem de recuperar totes les nostres fortaleses. Per mirar endavant, hem de ser el màxim de forts possible. Els fonaments, els pilars de la nostra nació, han d'estar més presents que mai. I una part d'aquests fonaments i d'aquests pilars és precisament la nostra història. Com els bons conductors, quan hem de fer ruta, quan hem de fer via, òbviament hem de mirar endavant, no pot ser d'una altra manera, però sense oblidar que a través del retrovisor hem de saber què ha passat i què està passant darrere nostre. Els actes del Tricentenari ens serveixen també per a això. Per recordar no tant un retorn al passat, que no s'hi ha de retornar, sinó simplement una mirada al passat per fer notar aquestes fortaleses del present que ens han de servir per construir el futur.

Què defensaven a Lleida i a totes les ciutats del nostre país aquella gent, aquells herois, que molts d'ells van perdre-hi la vida, el 1714? Defensaven les nostres constitucions. Defensaven els nostres drets i defensaven les nostres llibertats. Defensaven la voluntat del poble de Catalunya de governar-se a si mateix, defensaven l'autogovern de Catalunya en majúscules, i no només l'autogovern, defensaven un concepte, que és que el Govern del país, el poder del país, no fos un poder absolut, sinó que fos un poder matisat, un poder equilibrat, un poder on el poble, a través dels seus representants de l'època, també tingués una incidència especial.

És a dir, per mètodes diferents, afortunadament, 300 anys després defensem exactament el mateix. Defensaven aleshores, els herois de 1714, l'autogovern de Catalunya, la voluntat del poble català de governar-se a si mateix, i avui les catalanes i els catalans de manera molt majoritària, afortunadament insisteixo per mètodes diferents, defensem també la seva voluntat inequívoca de governar-se a si mateixos. Les armes d'aleshores varen ser les baionetes i els fusells. Les nostres armes són la democràcia, els vots i les mobilitzacions de la nostra població. Armes avui molt poderoses. Les més poderoses que hi ha en les societats democràtiques si les sabem utilitzar de la millor manera possible, com en aquest moment el nostre país està fent.

Què hem estat capaços de fer si mirem cap al futur per observar les nostres fortaleses en aquests tres segles? Destacaré només tres grans coses:

Hem estat capaços de crear un país modern. Catalunya és un país modern també des del punt de vista de la seva estructura econòmica. Un país que en aquests tres darrers segles no només es va industrialitzar, sinó que ha creat una economia moderna. Avui, per exemple, l'alcalde hi feia referència, amb l'abanderament també de les nostres universitats i el nostre model de producció científica, de recerca i d'innovació.

Hem estat capaços, a més a més, de preservar i de defensar la nostra cultura i la nostra llengua, i, a més, de preservar-les i de conservar-les, projectar-les arreu. La Renaixença cultural, 150 anys enrere, al segle XIX, ens porta avui, després de molts anys d'insistència, de perseverança i de creativitat, de gran esforç col·lectiu, de creure en nosaltres mateixos, ens porta a una cultura catalana que es projecta arreu del món amb gran qualitat, i a més a més amb uns signes clars d'identitat preservats en tot moment a dins de casa nostra.

I en aquests tres segles hem estat capaços de fer una altra cosa molt important. Si us ho mireu des de principis del segle XX, només en 100 anys i una mica més, Catalunya ha multiplicat per tres la seva població. I aquest gran increment de la població catalana ha estat bàsicament com a conseqüència dels corrents migratoris, de persones que han vingut, avui catalanes i catalans, persones que han vingut de la resta de l'Estat espanyol o persones en els darrers 15 o 20 anys que han vingut de

països forans. Doncs bé, aquest país, Catalunya, el país d'avui, el país del present, que té un 70% de la seva població que, o bé ha nascut a fora, o té pare o mare nascuts a fora, és el mateix país que paradoxalment a ulls d'alguns, més d'un 70% d'aquesta gent, de tota la gent, reclamen el dret a decidir el nostre futur col·lectiu. Un país, per tant, capaç d'integrar i d'acollir milions de persones, no milers, sinó milions de persones i fer-los sentir com a catalanes i com a catalans.

I tot això, impregnat per un corrent, el corrent transversal i polític i profund del nostre país, que és el catalanisme en les seves diferents expressions, autèntica força de modernització del país i autèntica força de defensa de la seva identitat.

Què defensem per tant avui? Defensem la dignitat i commemorem la dignitat d'un poble que ha sabut sobreviure desafiant estats poderosos, molt poderosos. Commemorem la força del caràcter d'un poble que creu en ell mateix, i commemorem la voluntat d'un poble que se sent, deixeu-m'ho dir, profundament europeu i que vol seguir exercint com a poble profundament europeu, i que, al mateix temps, amb aquesta voluntat, vol projectar-se arreu del món i vol situar-se arreu del món. Dit d'una altra manera, Catalunya vol ser coneguda i reconeguda.

I per acabar, vaig dir en el missatge de Cap d'Any i ho repeteixo avui, avui que comencem aquesta commemoració del nostre Tricentenari: el 2014 serà un any per recordar història, persones i arrels, i tenim dret a fer-ho i repeteixo, necessitat de fer-ho, però sobretot serà un any per decidir futur i obrir horitzons. Estic plenament convençut que el poble de Catalunya, conscient de la seva història, fidel a les seves arrels, orgullós de la seva identitat, avui és perfectament capaç d'obrir aquests horitzons i amb la força de la seva mobilització i la força determinant i decisiva de la democràcia i dels vots, no només d'obrir horitzons sinó de recuperar plenament aquelles llibertats que tantes vegades se'ns han intentat arrabassar, però que avui més que mai, aquest poble que es vol governar a si mateix, amb aquesta mentalitat de poble europeu, és un poble que creu en ell, que té la voluntat de seguir endavant, de fer aquest camí i de fer-lo conjuntament, integradament amb aquests 7,5 milions de persones que avui configuren el poble de Catalunya.

Visca Catalunya!